

† Lov og Evangelium

NR. 4

APRIL 2015

51. ÅRGANG

«Arequipa med fjellet Chachani» (6 057 m.o.h.). Foto: Marit Gangås

«Jeg løfter mine øyne opp til fjellene: Hvor skal min hjelp komme fra? Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper.» Salme 121:1-2

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Andesfjellene

I mars var Lars Fossdal, Marit og Ingar Gangås på misjonsoppdrag i Bolivia og Peru. Regntiden var ennå ikke slutt, og i fjellene kom nedbøren som snø. De majestetiske Andesfjellene viste seg i sin fineste skrud.

De mektige fjellmassivene satte tankene i sving. Det kommer en dag da menneskene på jorden skal rope til fjellene i redsel og be om skjul fra Guds vrede.

I en av sine taler skildret Lars Fossdal vannflommen på Noas tid. – Tenk dere, sa han, om denne forferdelige oversvømmelsen hadde kommet hit til Arequipa i vår levetid. Vi måtte søke stadig oppover vulkanfjellet Misti for å rømme unna de fryktelige vannmassene! Alle sammen, både små og store på flukt oppover fjellsiden. Men til slutt måtte vi gi tapt alle sammen, for da dekket vannet hele jorden. De høyeste toppene ville også stå under vann! Vi var fortapt, fordi vi ikke tok imot innbydelsen om å søke frelse i arken.

Bibelen sier at det skal komme en ny naturkatastrofe. Da blir det ikke en ny vannflom, men alt skal ødelegges ved ild. Det blir en forferdelig dag for den som ikke hører Jesus til.

La oss rope frelsens budskap ut: «Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær! Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han vil gjerne forlate alt» (Jes 55:6-7).

Ingar Gangås

Verdens barnelærdom

Av Sigbjørn Agnalt

«Se til at ingen får fange dere med visdomslære og tomt bedrag, etter menneskers tradisjoner, etter verdens barnelærdom og ikke etter Kristus.»

Kol 2:8

Denne visdomslære er en lære som ikke er Guds visdom i Kristus, men et tomt bedrag fordi det er en visdom som bygger på mennesket i spørsmålet om liv med Gud.

Det er slikt som er blitt til og har oppstått i menneskers tanker. Det har gått i arv og blitt til tradisjoner. Tanker og handlinger videreføres som noe som selvfølgelig er rett og riktig, noe det ikke stilles spørsmål ved.

Dette er verdens barnelærdom, som bygger på mennesket. Den lærer oss at alt avhenger av oss selv, henviser oss til å gjøre det rette. Den sier: Du må, du skal, gjør dette, vær slik! Løsningen er oss selv, det gjelder bare å finne den rette måten, resepten, oppskriften, den

rette veien å gå. Det gjelder å ville rett og gjøre rett.

Det gjelder også å finne den rette hjelpen fra andre mennesker, slike som kan stå sammen med oss og støtte oss så vi kan lykkes, men også fremfor alt å søke hjelp hos Gud og Jesus. En tenker at han er den beste hjelper, og at han vil gi alt det vi trenger for å klare kristenlivet.

Verdens barnelærdom er alt det som er noe annet enn Guds løsning for oss i Jesus Kristus. For Guds plan i Kristus er å fjerne oss helt, sette oss ut av betraktning, og i stedet innsette Jesus i vårt sted. Gud fjernet oss så fullstendig at han korsfestet oss med Kristus, vi døde med ham og ble begravet med ham. Slik vi er av naturen kunne ikke Gud bruke oss til noe som helst – for å berge oss og føre oss over til seg.

Han kunne ikke bygge på oss, men han hadde en annen, sin Sønn, Jesus Kristus. Han besluttet å handle med

Innhold, april 2015

Andesfjellene. Av Ingar Gangås	side 2
Verdens barnelærdom. Av Sigbjørn Agnalt	side 3
Forførelse av de kristne. Av Gunnar Nilsson	side 5
Bøna si kraft og verknad. Av Dag Rune Lid	side 10
Møtekalender.	side 11
Stå djevelen imot – faste i troen! Av Ingar Gangås	side 12
Våre lamper slokner (16). Av J. F. Løvgren	side 13
Forkynn Guds ord! Av Ragnar Opstad	side 17
I Jesus søker jeg min fred. Sang.....	side 20

oss i ham, og utvalgte oss til å være og eie alt vi behøver i ham, ved troen, uten gjerninger, uten «meg selv».

Derfor betyr det ikke noe hva vi er i oss selv. Det som betyr noe er hva vi er i Kristus. Det er *det* som gjelder og som holder for Gud.

At jeg i ham er rettferdig og hellig,

Takk for forbønn!

Regntiden hadde ennå ikke sluppet taket da Lars Fossdal, Marit og Ingar Gangås besøkte Bolivia og Peru i mars. Særlig det vanligvis så tørre Arequipa-området ble velsignet med en god del nedbør. Dette ble for undertegnede en påminning om at Gud kan gi vekstvilkår for sitt Ord, selv om jorden er karrig og tørr. Det var gildt å møte venner, ledere og egne medarbeidere – i samtaler og med forkynnelser og undervisning. Et av målene med reisen denne gang var å registrere bokforlaget «Såmannen» i Bolivia. Slik gikk det ikke. Denne type godkjenninger har gradvis blitt strengere. Umulig er det ikke, men i stedet for en omfattende prosess vil advokaten nå undersøke muligheten for en underavdeling av det allerede godkjente forlaget i Arequipa, Peru. Skulle ikke det lykkes, vil vi likevel ha mulighet for å trykke bøker i Bolivia der prisene er mest gunstige, men må da påregne mer tollutgifter. Vi er takknemlige for anledningen til å være med i såarbeidet. La oss be om at noe må falle i god jord!

Ingar Gangås

ulastelig og ustraffelig, det holder for Gud. Enda jeg fortsatt er en synder i meg selv, urettferdig og vanhellig, lastefull og skyldig. Jeg selv og livet mitt er ikke rent, men i Kristus er jeg ren, og det er nok for Gud.

Slik er det også med det å leve for Gud og bære frukt for ham. I meg selv er jeg udugelig, solgt til trell under synden. Men i Kristus er jeg frikjøpt slik at jeg hører ham til. Mitt legeme og mine lemmer er hans, jeg er hans tempel. Og det er nok for ham til å gjøre sin gjerning, til at hans liv og gjerning kan åpenbares i mitt liv.

Er det nok for ham, da er det også nok for meg, og jeg kan prise og love og takke ham.

«I Kristus» betyr at alt er flyttet over til ham, alt som hører vår frelse til, vår rettferdighet, vår helliggjørelse, vårt liv med Gud. Alt er flyttet over fra meg til Kristus. Det er *han* som er alt. Han er nok. Alt hans tilhører den som tror, uten gjerninger av noe slag.

I verdens barnelærdom hviler alt fortsatt på oss, alt står og faller til syvende og sist på oss selv. Når Paulus advarer mot dette, er det fordi denne lærdom blandes inn i evangeliet. Det forkynnes et evangelium og en Kristus, men summen av det hele er at vi ender opp med oss selv. Det holder ikke med Jesus alene. Det følger alltid med et «dersom du».

Se til at ingen får fanget dere. «Liksom dere altså tok imot Kristus Jesus som Herre, så vandre i ham, rotfestet og oppbygget i ham, grunnfestet i troen slik dere har lært, rike på takk» (Kol 2:6-7).

L&E

Forførelse av de kristne

Av Gunnar Nilsson

«Se til at ingen forfører dere!»
Foranledningen til dette utsagnet er Jesu tale om Jerusalems ødeleggelse. Da spør disiplene: «Når skal dette skje? Og hva skal være tegnet på ditt komme?» Jesus svarer: «Se til at ingen fører dere vill!» (sv: forfører dere).

Mat 24:3-4

Forførelse i «Guds hus»

Hva er kjennetegnet på den siste tiden? Jo, det er forførelse. Slik hadde også det onde sin begynnelse. Gjennom forførelse kom synden inn i verden. Slangen bedro Eva.

Vi kan se på noen synonymer til ordet «forførelse». Da forstår vi enda bedre hva det dreier seg om: eggning, en forførende handling, lokking, sjarmering og fristelse. Det er altså noe som drar og lokker, noe som synes vakert og fint. Hvor kommer forførelsen fra? Jo, den verste og siste forførelsen kommer, som Esekiel så, fra tempelet. Forførelsen kommer fra det som skulle være hellig. Det var der inne forførelsen holdt til – fra det som skulle være sentrum i gudsdyrkelsen, i forsamlingens sentrum. Derfra kom det. Der begynner det alltid, i ledelsen av kirker og gamle vekkelsesbevegelser, i deres høyskoler og deres utdanning og blant deres forkynnere.

Hva lytter du etter? Lytter du bare til det som sies? «Det var jo i alle fall noe sant i det som ble sagt», kommenteres

det ofte. Men du skal lytte like mye etter det som *ikke* sies! Først ties det – men snart sprer man også løgnen. Man tier ikke bare med en del, men lærer også ofte bort en annen forståelse av Guds Ord: Syndefallet er en teologisk sannhet, ikke en historisk sannhet. Jonas er ikke en historisk person, men jeg er ikke mindre bibeltroende for det. Tvert imot, jeg tror jo det beretningen *virkelig* vil formidle, for eksempel at jomfrufødselen er billedlig osv. Det hele akselererer. Det er satan i skikkelse av en lysets engel! Har du fattet hvem du skal stride mot, kjempe mot i denne tid? En engleskikkelse i Guds forsamling på jorden. Innvendig er det satan, men det er det nesten ingen som ser. Den som har fått en ledende plass i en større organisasjon i vår tid, bør nok stille spørsmålet om ikke det kommer av at man ikke har kjempet imot «lysets engel». Man har vært taus, selv om man ikke har vært enig. For enhetens og enighetens skyld. Strid fører jo garantert så mye vondt med seg! Men snart har man latt seg besnære – man er forført og forfører andre. Denne «lysets engel» møter vi nok i alle forsamlinger, også hos oss selv, hans ånd og hans makt til forførelse. «Det er ikke verden som blir banemann for den siste tidens kristendom, men den falske kirken» (Frank Jakobsen). Har du sett det? Nesten daglig ser vi for våre øyne hvordan mennesker dras lenger og lenger bort fra sannheten under skinn av gudsfrykt. →

De falske profeter

«Vokt dere for de falske profeter!» (Mat 7:15-21). Og det er ikke uten grunn. Det er en av troslivets alvorligste farer. Det er en fare som følger Guds folk gjennom hele historien, både i den gamle og i den nye pakt, og som Guds profeter og apostler har kjempet de hardeste kamper mot og har uttalt de strengeste dommer over. De som gjør sannhet til løgn og løgn til sannhet. Resultatet av slike falske profeter er nemlig at mennesker som har fått del i Guds frelse og som lever under hans nåde, som hans øyensten og har vært omgitt av hans omsorg hver eneste dag, mister dette. Vi kjenner godt til det fra Israels historie. Vi ser det om igjen i den første kristne forsamlingen i NT. Og vi ser det i dag. Se hvordan forkynnere som har villet være sanne forkynnere, men som har blitt værende igjen i frafallende kirker og bevegelser, stadig har drevet lenger bort! Man har blitt tvunget til å kompromisse (for å få lov til forkynne!), og man har stadig flyttet grensen. Kompromissene blir større og større, men likevel er det lettere etterhvert. Og nå skal vi understreke en sak, en viktig sak. Det vi her taler om, skjer ikke i verden, ikke ute blant verdens barn. Det skjer i Guds forsamling. Jo visst er det falsk lære i verden, men frafall fra Guds frelse kan bare skje i forsamlingen. Det er her den største av alle ulykker skjer. Og det mest tragiske og djevelske er at det hele skjer under Guds Ånds og sannhetens skinn. Jesus sier jo at de kommer i fåreham – i Jesu navn, som et lam i hans hjord.

«Hva lytter du etter? Lytter du bare til det som sies? 'Det var jo i alle fall noe sant i det som ble sagt', kommenteres det ofte. Men du skal lytte like mye etter det som ikke sies!»

De kommer som lysets engel – som rettferdighetens tjenere – ja som Kristi apostler – som om de var sendt av Jesus selv. Og de kan faktisk tro det selv også. De er så fulle av kjærlighet, de er tolerante, empatiske, inkluderende, og mange av dem ber til sist til samme gud som muslimene! Vi skal ikke tenke at de lyver, for de påstår jo selv at de ikke gjør det, og de får mange med seg. De bærer virkelig et kjærlighetsbudskap med seg! De kommer heller ikke utenfra – som mennesker som ikke hører til forsamlingen. Paulus sier at de kommer fra deres egen midte. De kommer som troens venner. Det er ikke rart at Ordet gang etter gang advarer forsamlingen, som så ofte dysses i søvn bare man sier «Herre, Herre» om Jesus. Nei, det er ikke nok med «Herre, Herre». Det er ikke sannhetens kjennetegn at man taler mye om Jesus eller at man taler mye evangelium. Navnet gjør ingen til en kristen. Nei, sannhetens kjennetegn er at Ordet og loven forkynnes slik at vi ikke kan *unngå å møte vår dom. Den kan vi ikke riste av oss, om vi virkelig har fått med Gud å gjøre. Det er sannheten!* Og det er helt avgjørende at vi

får med sannheten å gjøre, slik at vi blir slått hjelpeløse.

Først da, og bare da, kan det lys som loven har gitt, bane vei for et nytt lys, nemlig at Guds vilje finnes i evangeliet. Da åpenbares Guds vilje som noe som allerede *er* gjort. Det er ikke noe som mangler, ikke noe som fordømmer – det er noe som er fullbragt. Ordet taler og bringer frelse med seg. Det leder oss til *troen*, som ser bort fra oss selv, troen på at Gud har gitt oss sin Sønn og at vi har all vår hjelp, trøst og rikdom kun i den ene: Jesus Kristus og ham korsfestet. Han er alt vi behøver! Det er dette du trenger: troen på Jesus – og du har aldri i evighet behov for noe annet, men *det* behøver du – den eneste sanne Gud! Og bare *ham*! *Bibelens* Gud! Ikke de tilbudene som de falske profetene kommer med, og som du i følge den gamle, syndige natur i deg kjenner som mest behaglige. Din gamle natur vil helst bare ha en ufarlig og nådig gud. Jo, det er helt avgjørende at Jesu advarsel mot de falske profetene tas på alvor i dag.

«Det er ikke sannhetens kjennetegn at man taler mye om Jesus eller at man taler mye evangelium. Navnet gjør ingen til en kristen. Nei, sannhetens kjennetegn er at Ordet og loven forkynnes slik at vi ikke kan unngå å møte vår dom.»

Antikrist – i stedet for Kristus

I åpenbaringsboken tales det om skjøgen, hun som er så vakker, med kostbarheter på seg, kledd i kongelig kappe, edelstener og med et gullbeger. Tenk en kristendom som er så rik og ser så bra ut i verden! Den har en stor rikdom! Men i gullbegeret hadde hun sin urenhet. NB – i et gullbeger! Synden gjøres vakker (toleranse)! Slik har man også vantroen i et gullbeger i vår tid! Se ikke på utsiden! Åpenbaringsboken avkler det som skjuler evangeliets fiende. Der får vi se hvordan den siste og største antikrist fremtrer. Han er jo ikke bare motstander av Guds frelse og Jesus, Guds sønn. Han er *i stedet for* Kristus, som en stedfortreder. Han forkynner et evangelium som er så nær sannheten at et menneske som har sett evangeliets lys og gledet seg ved det, kan dras med. Det er lysets engel som forfører, det er Guds fiende. Guds frelses farligste fiende fører ikke sjelene inn i fortapelse og mørke og motstand mot Gud og mot Guds evige frelsesplan gjennom åpenbar motstand og gudløshet, men gjennom forførelse! Antikrist lar sine etterfølgere tilbe ved Guds alter, i Herrens hus, i forsamlingen på jorden. Ja, han vil rett og slett at den skal være meget framgangsrik. Man skal gå dit med glede og takk slik som fariseeren i templet. Og så gå fortapt.

Antikrists verk må gjøres kjent. Han har mange medhjelpere. Det finnes så mange i vår tid som forkynner om Guds nåde, som til og med nevner det som skjedde på Golgata. Og det

finnes så mange som vet og har kjennskap til dette, men likevel er det forførelse de forkynner. De vet at Jesus døde for oss og at han oppstod til vår rettfærdiggjørelse, men de har ikke erfart det. Mange står der som Nikodemus om natten: «Du er Israels lærer, og vet ikke dette» (Joh 3:10). De vet ikke at man må fødes inn i Guds rike! Hvordan kan det skje? Nei, i dag vokser man inn i Guds rike, litt etter litt. Men i Bibelen fødes man inn i Guds rike. Er du født på nytt?

«Det vi her taler om, skjer ikke i verden, ikke ute blant verdens barn. Det skjer i Guds forsamling.»

Når og hvordan ble du det? Stilles dette spørsmålet i forsamlingen i dag? Er det ikke slik at troen må fødes gjennom tvil og ut av vantro? Siden må det skje en vokster. Men det skjer også en vokster *før* den nye fødselen – en vokster som til sist ender med konkurs!

Satan og hans tjenere forkynner altså en Kristus de også, i følge Jesus (Mat 24:5): «Mange skal komme i mitt navn». De fornekte ikke Kristus med sin munn. De gir seg tvert imot ut for å være sanne kristne, og de kommer som brødre (Gal 2:4). Ofte kommer de med trøst, med falsk trøst til dem som ikke er født på ny.

Satan hadde på Jesu tid villedet nesten hele «gudsfolket», nesten hele den daværende «kristenhet» med Guds

Ord! Jeg tror at det er *dette* vi ser i dag: nesten hele kristenheten lar seg forføre ved Guds Ord. Ikke med et helt og fullt Guds Ord, men med deler av det! Og vi må kanskje snart spørre med Jesus: «Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?» (Luk 18:8). Martin Luther sa at paven var antikrist. Men det finnes mange antikrister. Ved valg av ny erkebiskop i Sverige i 2014 framgikk det med klarhet at også hun er en antikrist (2Joh 1:7). Og nå skal vi ikke bare se «Antikrist» som et navn, men også som et embete, slik som alle konger i Egypt het Farao og bar hans embete! Problemet er ikke i første rekke frafalne biskoper og andre ledere, men alle dem som skulle ha øyne å se med, men er så tause. For ikke å snakke om dem som samarbeider med dem. Hvorfor? Jo, man blir vant til det etter hvert!

Under skinn av rett

Det finnes så mye god kunnskap som blir til forførelse. Det kan tales med mye alvor om «den doble utgangen», men hva hjelper det dersom man slipper geitene (den døde troen) inn gjennom himmeldøren, slik at det bare er svinene som holdes utenfor? Å, hvilken forførelse!

Kampen for det ufødte barnet, kampen for bevaring av ekteskapet, kampen for den rene læren, ja, til og med evnen til å prøve ånder, var nok til stede i menigheten i Efesus. Men det ble til forførelse. Der kan jo til og med skjøgen få lide litt fra verden (for sin moral). Inntil hun blir mer avstumpet,

for skjøgen kan ha høy moral, i alle fall en tid. For også loven er noe som djevelen anvender til forførelse.

Helliggjørelsesforkynnelse og sakramentalisme som forførelse

Så forkynnes det helliggjørelse uten omvendelse og ny fødsel. Det er den sikreste veien til helvetet. Og det er så fint, et vakkert liv, men uten en ny fødsel – men det er forførelse. Kanskje blir det mange syndsbekjennelser, men aldri noe virkelig liv. Daglig syndsbekjennelse og omvendelse, men uten den store omvendelsen. Det leder til fortapelsen. Men det kan se så fint ut, så helliggjort! Nytt tøy på den gamle kappen, en fariseer.

Så har vi sakramentalismen, når man forkynner om dåpen nesten hver søndag og er så fornøyd bare man får mennesker til nattverden. Det er det viktige, men hvor er troen, hvor er livet?

Hyrderøsten

Men hvordan skal vi vite, hvordan kan vi se? Hør etter Hyrderøsten! Hvordan er den? Jo den er tveegget. Det er ingen som er så streng som den. Den stikker sverdet i hjertet ditt så du mister alt, også din kristendom. Den plasserer deg utenfor himmelriket samme hvor «kristen» du enn har vært, og samme hvor mye du har strevd for å leve et hellig liv. Du blir utenfor! Himmeldøren slår igjen framfor nesen på deg så hardt at ikke engang den minste lysstripe siver ut. Men så peker den på ham som tok bort verdens synd, din

synd, på Jesus, synderes frelser. Han som nettopp gjør den ugudelige rettferdig, men også bare den.

Og her er anstøtet. Menneskene på Jesu tid ville ikke erkjenne at de var ufrie. Menneskene ville ikke miste sin fromhet, særskilt ikke den. Slik opplever mennesker at de bare blir slått, og de sier at de bare hører anklager, og så blir man sint fordi man ikke synes å ha fortjent det. Man er redd for sine eiendeler, spesielt for sin «fromhet». Hvorfor hatet fariseerne Jesus? Jo, fordi han tok fra dem deres rikdom, deres fromhet! Man vil ikke bli fratt noe, man vil ha trøst, og nå er jo virkelig Gud all trøsts Gud. Men han trøster ikke vantroen, den vil han åpenbare. Så vil han føde til nytt liv. Kristus var et anstøt, en skandale for sin samtid, ja selv for sine disipler (dere skal alle ta anstøt av meg). Har du opplevd det? Og er du som kristen et anstøt, en skandale, i kristenheten (i skjøgekirken)? Problemet for oss er at vi ofte vil bevare og trøste akkurat det i oss som Gud vil drepe.

Slutten

«Se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, for å gi enhver igjen etter som hans gjerning er. Salige er de som tvetter sine kjortler, så de må få rett til livets tre, og til å gå gjennom portene inn i staden. Men utenfor er hundene og trollmennene og de som driver hor og drapsmennene og avgudsdyrkerne og hver den som elsker og taler løgn» (Åp 22:12f).

L&E

Bøna si kraft og verknad

Av Dag Rune Lid

Eg høyrde nettopp om ei eldre kvinne som hadde treft på ein mann. Kvinna hadde spurd om ho fekk lov å be for han. Det var han positiv til. Ho kunne få lov til det, sa han.

Ved eit seinare høve trefte kvinna mannen att, og igjen kom ho til å spørje om ho fekk lov å be for han. – Nei, det får du ikkje lov til, svara han. Sist gong du bad for meg var eg uroleg i eit halvt år etterpå.

Trufaste forbedar! Hugs på Bibelens mektige løfte om den veldige verknaden ei rettferdig kvinne eller ein rettferdig mann si bøn har når ein får leggje bønnebegjæra fram for allmakta sin Gud i Jesus namn – slik det står i Jak 5:16: «Ein rettferdig manns bøn har stor kraft og verknad».

I boka «Fra bønnens verden» av Ole Hallesby skriv han m.a. om temaet bøn om vekking. Her samanliknar han bønearbeidet med mineringsarbeidet og korleis Anden skal sprengje sund syndaren sitt harde hjarte og lettsindige motstand mot Gud. Han fortset og seier:

«Dette Åndens arbeid ligner mineringsarbeidet. Ånden sprenger i stykker synderens harde hjerte og lettsindige motstand mot Gud. Vekkelsen blir å ligne med den tid da mineskuddene avfyres. Tiden mellom vekkelsene svarer derimot til den tiden da de dype hullene møysommelig bores i det harde fjellet».

Vidare seier han at å bore desse hola er eit hardt, vanskeleg og tolmod-

prøvande arbeid. Å tenna lunta og avfyre skota er både lett og interessant arbeid. Då ser ein verkeleg «resultat» av arbeidet. Det vekkjer oppsikt, skota smell og steinane sprutar lange vegar. Det skal øvde folk til å bora. Lunta kan derimot kven som helst tenne. Så seier han noko som eg trur er viktig å minne kvarandre om:

«Men da er det Ånden kaller oss til det stille, vanskelige, tålmodighetsprøvende arbeid, ved vår daglige og utrettelige bønn å bore hellig sprengstoff inn i de uomvendte sjeler. Og når det vanligvis varer så lenge mellom vekkelsene, så er grunnen ganske enkelt den at Ånden ikke finner noen av de troende som vil ta opp dette tunge mineringsarbeid.

Vekkelse vil vi alle ha, men å bore hull i det harde fjellet vil vi helst at de andre skal gjøre. Det finnes, Gud skje lov, i bygd og by, enkelte som tar opp dette tålmodighetsprøvede arbeid. Herren glede deg og lønne deg, bror og søster! Men fremfor alt, må han gi deg utholdenhet i din hellige tjeneste...

Men denne omfattende bønn om vekkelse må alltid være underbygd av bønn om vekkelse i vår grend, i vår bygd. Også her gjelder det å 'begynne fra Jerusalem'. I denne innerste ring er det hver enkelt av oss har sitt største ansvar. Og først ved å være tro her, settes vi av Ånden over større og videre bønneoppgaver.

Møtekalender

April

26. Mosvik
Odd Eivind Høyvik

Pinsemøter

Langli Bedehus, Østfold

22.-24. mai

Talere: Ragnar Andersen, Rune
Karlsson og Sigbjørn Agnalt

Fredag 19.00 Karlsson

Lørdag 16.00 Andersen

18.00 Karlsson

Søndag 16.00 Karlsson

18.00 Agnalt

Skjæveland Misjonshus, Rogaland

23.-25. mai

Taler: Odd Eivind Stensland

Lørdag 19.30

Søndag 11.00

19.00

Mandag 11.00

Husk: Barneleir på Fossnes 20.-22. juni, ungdomsleir Trettenes v. Farris
20.-22. juni, Sommersamling på Fossnes 9.-13. juli og stevne på Laberget
31. juli-3. august. Mer info: nll.no

Mai

05.-10. Bangsund
Sigbjørn Agnalt
10. Randaberg
Dagfinn Natland
10. Årnes
Reidar Thorbjørnsen

Steinsdalen Bedehus, Hardanger

22.-24. mai

Talere: Ole Martin Brennsæter og
Thormod Fjell

Fredag 19.00 Fjell

Lørdag 18.00 Brennsæter

19.30 Fjell

Søndag 11.00 Fjell

Sang: Klippen Mannskor

Mosvik Bedehus, Nord-Trøndelag

23.-25. mai

Talere: Henry Skogvoll og

Ingar Gangås

Lørdag 19.00 Skogvoll

Søndag 11.00 Skogvoll

(Mosvik Frikirke)

19.00 Gangås

Mandag 11.00 Skogvoll

Her vil vår bønn om vekkelser ganske sikkert bli mest fruktbar, hvis vi tar opp forbønnen, særlig som forbønn for enkelte personer.

Da skal det ikke bli lett å leve i syn-

den for disse mennesker! Da skal det hellige sprengstoff bli boret daglig inn i deres sjel og grunnen sprengt vekk under deres ubotferdige liv».

Stå djevelen imot – faste i troen!

Av Ingar Gangås

«Ydmyk dere derfor under Guds vel-dige hånd, for at han kan opphøye dere i sin tid. Og kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere. Vær edrue, våk! Deres motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve og søker noen han kan oppsluke. Stå ham imot, faste i troen!» 1Pet 5:6-9

Da Gud hadde skapt himmel og jord, og satt mennesket som kronen på skaperverket, fristet slangen Adam og Eva til ulydighet. I stedet for å bli som Gud, ble mennesket ufritt. Menneskets stolthet og syndige natur har siden da bare vært årsak til angst og fortvilelse. Når hav og brenninger bruser, er mennesket bare som en bølge på livets hav, som kastes hit og dit. Og når døden kommer, er du forlatt uten troen på Jesus. Da må du møte Gud – den store dommer – og stå til regnskap for alt det du har gjort, uten en eneste forsvarer til å tale din sak. Da heter det: «Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham» (Joh 3:36).

«Ydmyk dere derfor!»

Å bøye seg for Jesus og ta imot hans frelse innebærer å oppgi seg selv og kaste seg i Jesu armer. Han hører ethvert rop om nåde, og da blir Jesus din talsmann og stedfortreder. I ham alene finner du et sikkert hvilested. Under all nød og fare, og i «dødsskyggens dal», vil han være din klippe og din borg.

«Vær edrue, våk!»

Vår motstander, djevelen, gjør alt han kan for å hindre oss i å nå himmelen. Kampen som nå tilspisser seg, viser at satan er slu og sterk. Noen ganger kommer han som en lysets engel, andre ganger som en brølende løve. Men Jesus er sterkere. Derfor sier Skriften: «Ta derfor Guds fulle rustning på, så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt» (Ef 6:13). Rustningen er Jesus og hans Ord.

Det brygger opp til storm – et uvær som verden aldri tidligere har sett. Antikrist skal snart mønstre sin hær. Han er allerede virksom på jorden, både i Guds forsamling og i verdensbegivenhetene. Men når syndemålet er fullt, skal Jesus vise hvem som har all makt, både i himmelen og på jorden:

«Da skal Menneskesønnens tegn vise seg på himmelen, og alle folk på jorden skal bryte ut i klagerop, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og stor herlighet» (Mat 24:30).

«For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå. Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren. Trøst da hverandre med disse ord» (1Tes 4:16-18).

L&E

Våre lamper slokner (16)

Av J. F. Løvgren

Båtbygger Lyngeids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor menighetens dør og banket, hadde uroet mange, deriblant pastor Bjørnås og grosserer Mobekk. Bjørnås inviterte Ling til å ha vekkelsermøter, men han forkynnte mer til religiøsitet og forbedring av det gamle menneske enn til syndserkjennelse og frelse i Jesus alene. Vakte ungdommer kom til båtbyggeriet og Lyngeid for å få hjelp. Ling kom i sjelenød i møte med Lyngeid, og måtte reise hjem. Senere fikk Lyngeid brev om at han hadde sett inn i evangeliet. Bjørnås og Mobekk ville helst kaste Lyngeid ut av styret i menigheten. Mange var engstelige på grunn av et syn på himmelen. Noen døyvet angsten ved aktiviteter i forbindelse med menighetens jubileumsfest. Mobekk hadde fått hjerte-problemer.

Red.

23.

Mens forberedelsene til den store årsfesten foregikk, falt det en bombe ned i Guds samfunns menighet: Ling skulle komme til byen.

– Nå skal du se, Agna, sa Lyngeid glad ved middagsbordet, en dag da høstens første skodde lå over fjorden.

– Hva skal jeg se? spurte hustruen,

enda hun kunne tenke seg hva han siktet til.

– Nå skal du se Guds verk i menigheten vår – når Ling kommer.

– Så du tror det?

Lyngeid gned seg i hendene som av frost eller av fryd.

– At han i det hele tatt får lov å komme her, undret Agna.

Det er Bakke som har satt det igjen. Pastoren gjorde nokså mange vanskeligheter, har jeg hørt.

– Han skal bo hos oss vel, Ansgar?

– Ja, selvfølgelig. Hvor ellers? Nei, så gildt det skal bli.

Slik snakket de hos Lyngeid, og slik snakket de i en del andre av menighetens hjem. I andre levde de i spent forventning. De husket Lings siste møte her forrige gang. De husket skandalen. De husket da nervene hans klikket. Ja, for det gjorde de vel? Han rømte jo nesten fra byen. Nå hadde de hørt at han hadde skiftet syn. Han skulle være blitt omvendt. Hoi! Det skulle bli moro å høre hva han hadde på hjertet nå.

Mobekk fnyste. Han fnyste for seg selv og han fnyste i menighetsmøtet, hvor Lings komme ble fastslått. Menigheten burde betakke seg for en mann som hadde vist slik holdningsløshet. Han, Mobekk, skulle i hvert fall ikke løpe bena av seg for å høre ham. Og hva bidragene angikk så –

Og så var det de engstelige. Jo,

det var noen engstelige i menigheten. Noen som var i hemmelig nød. Lyngheids vitnesbyrd hadde begynt å spire, enda spirene ikke hadde brutt den harde skorpen ennå. Men hjerteskorpen hos mange var bristeferdig. Deres tilstand hadde begynt å forskrekke dem.

Pastoren holdt seg blank og smilende. Han var alle situasjoners herre, også denne. Han drev og bekjentgjorde Lings møter, som han gjorde sist. Den kjente vekkelsespredikant Ling. Han de kjente fra et kjært besøk i fjor. Et besøk som ble avbrutt av et illebefinnende – eller noe slikt. Skal bli gildt å fornye bekjentskapet. Og så måtte de –

– Ja, våre musikkrefter ville naturligvis ikke svikte denne gangen heller.

Men hjemme var pastoren bekymret. Det var virkelig ikke godt å vite hvordan dette besøket kom til å forløpe. Skulle en få en dypere kile inn i menigheten enn den Lyngeid hadde drevet inn, kom den vel til å sprekke. For samhold og endretighet var en betingelse for menighetens trivsel. Fred framfor alt.

Det var leit med Mobekk. Alt nå, før Ling kom, så en virkningene. Det var ikke spøk om Mobekk for alvor ble misfornøyd, sånn økonomisk støtte som han var.

Slik småjamret pastoren hjemme. Og hustruen tjenestegjorde som ekko, og kastet hans ord og tanker tilbake. Hun svarte ja og ha. Det var ikke hennes sak å ha noen mening. Ikke annen enn mannens iallfall. Nei, hvor skulle det ellers bli av freden i hjemmet?

Men hjemme hos Mobekk var det ikke store freden. Det var gamlemor som var uværssenteret der, enda hun ikke sa et steinsens ord – for det meste. Det var snart ikke til å holde ut med den gammeldagse gudsfrykten hennes. Det var liksom et sluk mellom den gamle og de andre. Det vil si – og det sa fru Lina med et fornærmet sukk – datteren var på den siden av sluket som bestemor var. Hun kunne ikke la være å være vond på Emly for det og klage på henne. Og så oppnådde hun bare at den unge sluttet seg enda mer til bestemor. Det var til å bli syk av!

Mobekk gikk og pleide hjertet sitt. Han måtte ikke bli «sinnsbeveget». Ling angrep hjertet hans, enda han var mange mil borte. Lyngeid var en stadig kilde til sinnsbevegelse. Og spørsmålet om han virkelig var frelst, som moren maste så svært med. Nei, hans hjerte tålte ikke slike innpåslitne refleksjoner. Sinnsbevegelsene var det så godt som forbi med i forretningen iallfall. For Røst sluttet med å gnåle om pålegg. Ha, ha, Røst! Ham hadde han da dukket ordentlig!

Jo, den som kunne ha samlet inntrykkene av stemningen i menigheten, ville ha sagt at det var vekkelsesluft før Ling kom.

Og så kom han endelig.

Det ble ikke blåst noen fanfare da han kom. I all stillhet møtte Lyngeid ham på stasjonen, og fikk ham på bussen nedover byen. Karene hadde smeltet sammen ved det første håndtrykket. Og sammensmeltningen gikk heller ikke opp da Ling om etter-

middagen fortalte om sine opplevelser, mens fårer blinket både i hans og de andres øyne. Å, så godt det var at kløft-
en mellom dem var vekk!

Ling var en helt annen kar. Han var blitt mindre liksom. Det brautende i vesenet hans var blitt borte. Vel lyste det en flamme i øynene hans som før. Men det var ikke viljens harde stål som slo gnister. Det var refleksen fra nådens sol, som hadde gått opp for ham med legedom under sine vinger.

Men som kvelden nærmet seg til møtetid, ble Ling mer og mer alvorlig. Og mer engstelig.

– Hvordan skal det gå, Lyngeid, sukket han. Enda jeg vet at jeg er rikere, føler jeg meg fattigere enn før.

– Gud skje lov, sa Lyngeid varmt.

Ling så smilende på ham.

– Du er lik deg selv, smålo han. Jeg er nesten engstelig for å møte Bjørnås igjen.

– Å, ja, holdt Lyngeid med ham. Dere kommer vel ikke til å dra så godt sammen som sist. Men jeg går med et håp, Ling.

– Hva er det for et?

– At du drar ham over til din side.

Ling svarte ikke til det. Han bare bøyde hodet som om han bad.

Det så ut til å være en sensasjons-
hungrig forsamling i kirken den kvelden. Stor var den iallfall. Det ville sikkert bli fullt hus.

Ling gikk rolig opp gjennom midt-
gangen mellom de fullsatte benke-

radene, mens Lyngeid satte seg sammen med sin hustru lenger nede. Han opptrådte ikke som triumfator nå, Ling. Han hilste på Bakke og andre kjente, og så seg spørrende om etter Bjørnås. Men han var ikke der.

– Hvor er Bjørnås? henvendte han seg til Bakke.

Men mens de gjorde disse bemerkninger, fikk Bakke stikkende en lapp i hånden. Han leste den og lot den gå videre til Ling. Bjørnås var plutselig blitt syk. Han kunne ikke komme.

Nå, så fikk de begynne uten ham. Ling fikk prakkert ledelsen på Bakke, iallfall denne første kvelden. Og så satte Bakke musikkoret i gang.

Møtet var under utvikling.

Endelig sto Ling på stolen. Alt ved de første ordene merket folk at det slo en makt ut fra dem. Men de som husket ham fra før, skjønte at makten var en annen. Før møtte de en sterk mann. Nå sto de ansikt til ansikt med en veldig Gud.

Ling kunne ikke i taushet gå forbi det som hendte sist han var her. Da raknet hans såkalte kristendom. Det ville han være Gud takknemlig for til evig tid. Men han ville også si her at han skyldte Lyngeid stor takk. Det var han som hadde revet bindet fra øynene hans, så han hadde fått se at han var ynkelig, fattig, blind og naken. Lyngeid hadde fått ham til å stille seg selv det spørsmålet som ble rettet til profeten Jonas en gang, og som han ville bruke som emne for møtet i kveld: Hvilket folk hører du til?

Nede i forsamlingen satt Lyngeid og dukket seg. Det var som om han

følte noen hundre par øyne rettet på seg. Men han fikk det ikke til å føle seg helt uvel heller. Dette her var jo som en slags oppreisning, enda den ikke kom fra den rette kanten.

Men Ling hadde alt kommet forbi Lyngeid. Nå rettet han spørsmålet til den store forsamlingen: Hvilket folk hører du til? Det varte ikke lenge før Lyngeid reiste hodet. Han glemte seg selv, både nederlag og oppreisning. For dette måtte han høre på.

Ling satte klart skille mellom de to folk, de rettferdige og de ugudelige. Mellom dem som var forløst ved troen på Jesu blod og dem som ennå var i sine synder.

Forsamlingen var våken. Det var liv i de fem hundre ansiktene. De sto for skranken mens *deres* sak ble behandlet. De ventet spent på at dommen skulle falle. Ling talte annerledes enn før. Han sjonglerte ikke med ord, eller spilte på følelsens strenger. Han lot Guds egne ord og tanker komme til sin rett. Han lot Herrens utsagn sette det kløvende skille mellom menneskene.

Mot slutten av sin tale framholdt han at Gud kjenner bare to folk, men for oss synes det å være tre. Det tredje er det som står midt imellom. De haltende. De religiøse. De som har gudfryktighets skinn, men fornekker dens kraft. De som lever kristelig eller

halvkristelig uten å være gjenfødt. De som deltar i det kristelige arbeid uten å ha åndelig liv. De som er så lik de åndelige at de ikke kan skjernes fra dem, men likevel bare er etterligninger. De dårlige jomfruene.

Lyngeid syntes aldri han hadde vært i en stønnende forsamling før i kveld. Det så ut som om folk strevde med å dra pusten. Røst satt blek og gusten med hengende underkjeve og stirret opp på predikanten. Sangkormedlemmer og menighetslemmer satt som om de dukket seg for slag. Hadde det aldri vært vekkelse før i Guds samfunns menighet, så var det visst i kveld, tenkte Lyngeid.

Selv var han nesten skuffet da Ling lot det bli en stillferdig avslutning. Han brukte visstnok musikkoret, men holdt ingen sirkus med det. Han gjorde møtene kjent, og sa at de som ønsket det, kunne stanse igjen til en bønnestund.

Det var merkelig få som ble sittende.

Men av de få var det et par som bekjente at de var blitt ribbet for det de hadde av kristendom. De måtte be for dem.

– Halleluja! sa en stille, inderlig røst.

Det var ikke Lyngeid, men Bakke. Men Lyngeid bøyde seg bort til sin hustru og hvisket:

– Nå skal du se, Agna.

– Jeg ser, sa hun. – – –

Den kvelden ble Bjørnås kjørt på sykehuset. Det var en alvorlig blindtarmhistorie.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.*

Forts. i neste nr.

Husk

å gi ekspedisjonen beskjed om
adresseendring hvis du flytter!

Forkynn Guds ord!

Av Ragnar Opstad

«*Vakna du som søv!*»

Ef 5:14

Guds ord er adressert til alle mennesker. Alle har rett til å høyra det, ha det og eiga det. Mange har aldri fått høyra. I vårt folk er dei fleste likegyldige til Guds ord. For andre er Ordet blitt til frelse, og det er desse Gud kan få bruka til å gjera det kjent og berga dei som er på veg mot den evige fortapinga. Skal det skje, må Herren vekja oss til å sjå den fortvila stillinga kvar ufrelst er i. Deira nød burde vera vår nød. Men det lettaste for oss er å slå lag med profeten Jonas, og finna ein stille plass og leggja seg til å sova.

Jesus var ikkje redd for å vekja og uroa læresveinane. Ein stad les vi at dei vart så redde at dei skreik, endå det var Jesus som kom til dei, rett nok vandrande på sjøen! Ein annan gong sa Jesus til dei at ein av dei skulle koma til å svika han. Det skaka opp heile flokken. Så kan vi lesa om at då han tala til dei om kor trong porten inn til Guds rike var,

«Det vil kosta å bera fram ein bodskap som venteleg vil skapa skilje blant tilhøyrarane. Den som då er av sanninga, vil koma til å ta imot og bøya seg for Ordet.»

vart dei forferda og spurde: «Kven kan då verta frelst?» (Mat 19:25). Jesus svara at for menneske er det umogleg! Er *det di* erfaring? Eller har du ordna den saka sjølv? Eventuelt med Guds hjelp?

«Det er ikke nok at folk har det litt vondt. De må virkelig se at de er fortapt. Hvordan skulle en kunne se frelsen og hva forsoningen i Jesu blod betyr, hvis en ikke har sett at en er et hjelpeløst, fortapt menneske?» (Øivind Andersen).

Guds bodberarar

Når vi les i Det gamle testamente, ser vi at budskapet frå Herren kom først til profetane. Det førde ofte mykje liding med seg å bera fram det dei fekk å gå med. Det same ser vi i Det nye testamente med apostlane. I dag er det først og fremst forkynnarane som må få budskap frå Herren å bringa vidare til folket. Som det var falske profetar i gamaltestamentleg tid, var det sameleis falske vitne i aposteltida – og har vore det fram til i dag. Det kan ein både sjå og høyra og lesa om.

Det vil kosta å bera fram ein bodskap som venteleg vil skapa skilje blant tilhøyrarane. Den som då er av sanninga, vil koma til å ta imot og bøya seg for Ordet. Slik gjekk det òg når Jesus og apostlane forkynte. Guds ord traff tilhøyrarane slik at for dei som gav Ordet rett, vart det til frelse. For dei aller fleste vart det til forherding. Det er her skiljet oppstår. Den som er av sann-

inga, gjev ordet rett og bøyer seg for det, sjølv om han går fallitt på alt sitt eige.

Motstanden var aller størst blant slike som meinte seg sjølv å vera Guds born, men som ikkje hadde kome gjen- nom til liv i Gud. Det er ikkje annleis i dag. Men ein sann kristen står i same fare. Det sat langt inne for kong David før Herren, ved profeten Natan, fekk han til å erkjenna si synd. Eg vil tru at det var spenning både i himmelen og i helvete i den stunda – om kvar David sin opphaldsstad skulle vera når jorde- livet var til ende. Som dei forarga seg over forkynninga og bodberaren den gongen, må ein også i dag rekna med den same dommen over dei sannings- vitna som vågar å bera fram det dei får å gå med – utan å slå av på grunn av menneskefrykt eller av andre årsaker.

Forkynnaren, tilhøyraren og den gamle Adam

Det kviler eit veldig ansvar på den som forkynner Guds ord. I dag kan ein saktens høyra rett og sann forkynning, men det bit ikkje, for det er noko som manglar. Det er utan brodd. Alle kan sitja trygt på stolane sine utan å verta uroa. Ein blir ikkje stilt andlet til andlet med ein heilag Gud. Så om det er rett som *blir* sagt, så er det noko som *ikkje* blir sagt, som *skulle* vore sagt! Resultat- et blir at det som skulle døy, blir halde i live, og gamle Adam veks i åndeleg teori og kunnskap, lærer om nåden, ja, om lov og evangelium – og blir snart utlært til å kunna reisa ut som predi- kant! Og sit han som tilhøyrar på møte, kan han koma med sit «ja»...«ja» til

det som høyrrest evangelisk ut. Kanskje talaren òg fort kan tru at han preikar godt når han høyrer det? Men når ran- sakande forkynning lyder til dom over alt vårt eige, blir han taus.

Får den gamle Adam vera med i sangkor, likar han godt å ta seg ut, gjerne med eit kunstig smil om munnen under framføringa. Når dette blir lese, tenkjer kanskje nokon at han må te seg grav- alvorleg. Det treng du ikkje. Ver du berre slik som er naturleg for deg – i pakt med bodskapen songen formidlar.

Den gamle Adam er ein trufast og allsidig medvandrar som fylgjer oss kor vi går og i kva vi gjer. Han vil bli rekna med – og helst vera den beste. Han vil ikkje vera ein fortapt syndar – anna enn i teorien. Nei, han vil vera ein god kristen – med ein *annan* Jesus, ein Jesus for slike som har alt sitt på det turre, og han kjempar for sitt eige liv.

Den sanne Jesus er ein frelsar for fortapte syndarar. Kva har vel ein for- tapt syndar som er rett? Kva har vel han å berga? Eller å mista?

Kampen vi står i

I ein kristen foregår det ein kamp på liv og død mellom Ånd og kjøt, mel- lom Gud og satan. Kva som skjer når kjøtet, den gamle Adam, får overtaket, er vi ikkje ukjende med. Djevelen og vårt eige kjøt spelar på lag om å føra oss ut i synd. Dei spelar på lag òg når dei får oss til å disponera vår tid til ting som ikkje treng vera direkte synd, ja, det kan vera noko godt, men som tek frå oss den tida som kunne vore nytta til noko betre – og framfor alt den tida

som kunne vore brukt på «Maria-plassen». «Eitt er naudsynt» (Luk 10:42), sa Jesus om den plassen.

Den gamle Adam unnar oss god tid til avkopling – frå det eine nødvendige!

Det er ikkje så vanskeleg å sjå at vi er syndarar, men korleis får ein sjå seg som den *fortapte* syndaren ein er?

Åleine Den Heilage Ande kan gi oss ei slik overtyding. Anden brukar Guds lov. Loven, dei ti boda, ber i seg eit åndeleg krav om at vi skal vera fullkomne i alt. Når vi omvender oss og trur at dermed har vi gjort vårt, så er ikkje loven nøgd. Difor fortset han med sine krav. Kva du gjer eller ikkje gjer, så kjenner du, som ein har sagt, «den dømande mannen i bringa». Kva er det i grunnen han vil? Han vil gjera deg til den fortapte syndaren du er!

«Men vi veit at alt det lova seier, det talar ho til dei som er under lova, så kvar munn skal verta attlaten og heile verda verta skuldig for Gud. Difor vert inkje kjøt rettferdiggjort for han med lovgjerningar. For ved lova kjem ein til å kjenna synda» (Rom 3:19-20).

Difor, den som lukkast med si omvending, har brote brodden av loven sitt åndelege krav til seg og er blitt ein farisear. Han har «frelst» seg sjølv. Men det fins redning òg for slike. Det er å gi Guds ord rett når det dømmer deg. Så vil Gud ta av deg fikenblada, slik som han gjorde med Adam og Eva, og kle deg i sin eigen rettferdsklednad, den som han arbeidde på i trettitre år og gjorde endeleg ferdig for deg på Golgata – då han ropa ut: «Det er fullført!» Det var nok for Gud! Er det nok for deg? L&E

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

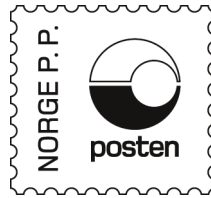
Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892,
5420 Rubbestadneset,
på sms: 412 45 598
eller e-post:
magne.ekanger@haugnett.no

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingsavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

I Jesus søker jeg min fred

Sangboken nr. 341

*I Jesus søker jeg min fred,
all verden har kun smerte.
Hans kors det er mitt blivested,
der hviler seg mitt hjerte.
Der kan jeg bo i stille ro,
der finnes allting som min tro
så lengselsfullt begjærte.*

*Inntil jeg fant det kildespring,
gikk jeg på tørre steder.
Jeg søkte trøst i mange ting,
i verdens tomme gleder,
som intet svar for sjelen har,
og enda fremmed for meg var
den vei som oppad leder.*

*Min sjel var jordisk, kald og hard,
den søkte som i blinde
hvor ingen trøst å hente var
og ingen hjelp å finne.
Da fattet jeg at verden ei
Med alt den har, kan hjelpe meg
til sjelefred å vinne.*

*Men, Herre, du forbarmet deg,
du ville meg bevare.
Du kalte mildt: Kom hit til meg,
så skal du bedre fare.
Immanuel alene vel
forløse kan din arme sjel
og fri fra dødens snare.*

*Ditt kors for verden dårskap er,
for meg en visdoms kilde.
Mitt liv får jeg tilbake der,
og hva som vil forspille
mitt sanne gavn, skal i ditt navn,
som er min trygge tilflukthavn,
forsvinne, Jesus milde.*

*Å Herre Jesus, måtte jeg
bestandig ved deg henge,
og måtte så min sjel i deg
seg daglig dypt inntrenge!
Så fikk jeg fred, så fant jeg sted
for duens trette foteffed
om enn det varte lenge.*

Dansk, 1740